

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ЦЕРКВИ

Свято П'ятдесятниці – свято Зіслання Святого Духа – християни відзначають на 50-й день після Великодня. Саме П'ятдесятницю вважають днем народження Христової Церкви.

Євреї Старого Заповіту відзначали П'ятдесятницю на 50-й день після Пасхи як свято жнив і подяки. З часом до П'ятдесятниці долучився ще й історичний мотив: річниця надання Божого Закону на горі Синай на 50-й день після виходу з Єгипту.

Головний мотив святкування П'ятдесятниці для новозаповітної Церкви – це подія зіслання Святого Духа у вигляді вогненних язиків на апостолів на 50-й день після Воскресіння Господнього. Тому це свято ще називається Зісланням Святого Духа.

У день Зіслання Святого Духа виконалася обіцянка Христа, що після Його відходу на небо Отець пошле учням іншого Утішителя, Святого Духа, Який пояснить усе, про що говорив Христос (Івана 14:26; 16:13).

Зіслання Святого Духа детально описане у Діях святих апостолів (див. Дії 2:1-4).

У народі цей день називають ще «Зеленими святами» – через те, що деякі люди прикрашають свої домівки гіллям дерев. Де-хто навіть освячує зілля. Проте такі звичаї насправді язичницькі.

Удень зіслання Святого Духа – день П'ятдесятниці – почався новий період у стосунках між Богом і людиною. Це період Духа Святого, або час благодаті. Завдання Святого Духа, Якого Ісус називає Утішителем, – «Виявити світові про гріх, про правду і про суд» (Івана 16:8).

Тобто розбудити совість грішника, привести невіруючих до покаяння. А віруючим дана чуда обітниця присутності Духа Святого, Який стане нашим Порадником і Утішителем, якщо ми прислухаємося до Його тихого й ніжного голосу у своєму серці.

ЦЕ СВЯТО КОЖНОГО З НАС

«Коли ж почався день П'ятдесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі. І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптова зірвалася, і переповила увесь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язики поділені, немов би огненні, та й на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнились Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав» (Дії 2:1-4).

і діє, бо Головою її є Сам Ісус, тому ніякі буревії світу цього і навіть всі сили пекла не здатні її подолати.

Дорогі брати і сестри, діти Божі! Вітаю вас щиро зі святом П'ятдесятниці – святом кожного з вас як дітей Божих, учнів і послідовників Ісуса Христа, святих, яким належить обітниця дару Духа Святого.

Нам випало жити в тривожний час, але у всі часи Дух Святий вміє утішати, підбадьорювати, навчати, докоряти і зрошувати в вірних Божих дітях Свій плід для слави Отця.

Тож будьмо Йому вірними за всяких обставин, у всякий час. І хай благодать Святого Духа творить у наших душах і серцях любов одне до одного і подарує мир нашій рідній Україні!

Юрій ВЕРЕМІЙ.

Старший пресвітер Івано-Франківського обласного об'єднання УЦХВС, єпископ.

У день П'ятдесятниці учні Христові, однодушно чекаючи виконання обітниці Отця, сповнились Духом Святим. Так народилася Христова Церква. Минуло дві тисячі років, а Церква живе

УРОКИ СТА ДНІВ ВІЙНИ

Як один страшний день і як усе життя одразу. 24 лютого Україна прокинулася о п'ятій ранку від звуків, які не забуде ніколи. Розплющивши очі й побачивши пропущені виклики, ми одразу все зрозуміли. Монстри таки пішли війною. Монстри прийшли нас убивати.

Усе інше одразу стало неважливим: минулі чвари, особисті плани чи якісь матеріальні речі. На підсвідомому рівні кожен із нас зрозумів, що треба робити. Брати на себе відповідальність. Брати й робити.

Уся країна перетворилася на єдиний логістичний організм і військову машину. Військовий, дипломатичний, волонтерський, інформаційний, медичний, комунальний, залізничний фронти – усі взяли на себе відповідальність. Не тому, що наказ. А тому, що в Україні просто не могло бути інакше.

Нам давали 72 години, висловлювали співчуття й пропонували прийняти «нову реальність». Тоді думки про відключення Росії від SWIFT, нафтове ембарго чи постачання зброї викликали в деяких партнерів лише сміх.

Посміялися? Зрозуміли нарешті, що таке Україна? Сьогодні партнери прямо кажуть: «Ми не дозволимо путіну перемогти нізащо»...

Також ми повірили в себе. Понад 100 днів тому дика російська країна-концтабір, сп'яніла від власної люджерської пропаганди, оголосила війну демократичному світу, а чобіт російського варвара ступив на українську землю. Якби треба було дати характеристику цьому періоду, це був би час прощання з ілюзіями та з'ясування, хто є хто.

Російська армія знищила міф, у який вкладали

мільярди грошей впродовж десятиліть. Вона показала: немає жодної «другої армії світу» – цей міф залишився в Бучі. А є армія катів, гвалтівників та мародерів, яка вбиває мирних мешканців, щоб вивезти додому пральну машину чи спідню білизну.

Українці показали: немає «братських народів», «спільної культури», і справа не в «політиках, які воюють». Просто між нами – цивілізаційна прірва. Українці показали: тут ніколи не буде «руського міра» – він остаточно похований під руїнами Маріуполя, а з ним – і «спільний культурний простір».

Але разом із сепарацією (від російсько-радянської спадщини) відбулася й ініціація – зникнення комплексу меншовартості та народження суб'єктності. Суб'єктності не тільки міжнародної (коли Лавров жаліється не на «зовнішнє управління», а на те, що Київ «вимагає від партнерів зброю»), а й ментальної.

Ми більше не шукаємо відповіді на питання

про свою ідентичність у сусідів, дивлячись або на Європу, або на росію. Ми знаємо, що ми – частина європейської демократичної родини та носії цінностей вільного світу. Але ми знаємо й те, що ми – українці.

Ми більше не мріємо про еміграцію та щасливе життя «там». Ми знаємо, що краще «тут» – не тільки морально, а й на рівні сервісу та комфорту, а наш паспорт – найкрасивіший.

Нам більше не цікава «чиясь мрія», бо народилася своя: Українська мрія. Вільна, незалежна, сильна, демократична, квітуча, заможна Україна – символ хоробрості, мужності й центр сили в європейському регіоні.

Так. Її ще треба відстояти.

Так, ворог ще не подоланий.

І так, тепер ми (суспільство) точно знаємо, за що воюємо та за що віддавали життя наші предки.

Михайло ПОДОЛЯК.

Радник голови Офісу Президента України.

«МОЄ ТІЛО – МОЄ ДІЛО» VS
«НІЩО НЕ НАЛЕЖИТЬ ТОБІ»

СТОР. 2

СПАСИТЕЛЬ
БЕЗНАДІЙНИХ

СТОР. 4

9 ПОДІБНОСТЕЙ
ГІТЛЕРА ТА ПУТІНА

СТОР. 6

ЧОМУ РОСІЯ ПРОГРАЄ ВІЙНУ

СТОР. 7

"А Господь – Бог правдивий, Він Бог Живий та Цар вічний!.. І не знесуть Його гніву народи!" (Єремії 10:10).

«БІБЛІЙНИЙ ПОЯС» ПОШКОДЖЕНИЙ, АЛЕ НЕ ЗРУЙНОВАНИЙ

За даними журналу *Christianity Today*, Україна стала не просто «біблійним поясом» Східної Європи, а «центром євангельського церковного життя, освіти та місій».

За минуле десятиліття населення північно-західного передмістя Києва зросло до 90 000, і разом з ним зростала й Ірпінська біблійна церква (ІБЦ). Громада налічувала 700 дорослих та 300 дітей.

Коли три місяці тому росіяни вторглися в Україну, Гостомель став першим передмістям, яке взяли через те, що там був аеропорт. Штурм Ірпеня та сусідньої Бучі розпочався 27 лютого, коли війська намагалися оточити Київ.

Старший пастор ІБЦ Микола Романюк перебував у Сполучених Штатах, його сім'я поїхала на захід України. Він повернувся 5 березня. Наступного дня член його церкви повернувся в Ірпін, щоб допомогти з евакуацією. На жаль, його вбили разом із жінкою, якій він допомагав, та її двома маленькими дітьми. Про трагедію, як російські війська розстріляли гуманітарний коридор, дізнався увесь світ завдяки *The New York Times*.

До 14 березня росія окупувала половину передмістя, включаючи квартал, де розміщена церковна будівля. ІБЦ залишалась захищеною, але 200 членів церкви виїхали до 20 країн Європи, а інші 500 поселились на заході України. Пастор Романюк перебував у Рівному, що за 200 миль на захід від Києва, ще з 70 членами його церкви. Служіння проводилось

онлайн, а стійкі віруючі намагалися служити тисячам переважно літніх жителів, які залишилися в Ірпені.

16 березня Україна оголосила контратаку. Українська армія звільнила передмістя 28 березня, але бої в Бучі тривали наступні два дні, протягом яких росія посилювала залп ракет на Ірпін. Одна потрапила в церковну будівлю, зруйнувавши дах та другий поверх, де були класи недільної школи. Військових там не було.

«Будь-яку будівлю можна відновити, – сказав Романюк. – Порівняно з руйнуванням міста та кількістю загиблих, це не проблема».

Як відомо, більшість православних християн розглядають храми як святе місце для єднання з Богом, пронизано божественною аурую. Тому туди заборонено заносити їжу, немає туалету та душу. І це вплинуло на можливість надання допомоги. З восьми православних церков Ірпеня лише дві мали прибудови. Хоча лише один храм був пошкоджений, а священник вбитий під час авіаудару, прибудови відчинилися лише для того, щоб прихистити людей.

«У нашому богослов'ї церква – це місце для служіння та поклоніння, – пояснює пастор Романюк. – І нині церква стала домом для бездомних, допомогою для всіх, хто її потребує».

Пастор повернувся зі своєю дружиною та донькою до Ірпеня 3 квітня і жив у церковному підвалі з іншими 40 переселенцями, хоча його квартира не була пошкоджена.

Там люди можуть зарядити мобільні телефони. Щодня обід готують для 200 жителів. О 18-й годині можна подивитися християнський фільм

або християнську лекцію. Тим, хто потребує, надають житло, 30 людям похилого віку та інвалідам доставляють їжу та ліки.

Інші євангельські осередки в Ірпені теж служать громаді. «Ми розуміємо, що семінарія – це не будівля. Це наші студенти та співробітники, – пояснює Ігор Яремчук, ректор Ірпінської біблійної семінарії (ІБС). – Війна забрала можливість навчатися, проте зараз студенти мають незліченну кількість можливостей практикувати свої навички».

Він підтримує щоденний контакт з 837 студентами завдяки вечірнім молитвам через соціальні мережі. Кожного тижня готує 10-хвилинну настанову «Чашка кави з ректором», заохочуючи їх до вірності попри труднощі, а також повідомляє новини про семінарію. «З Божою допомогою ми відбудуємо семінарію», – говорить він.

Кампус очищають від сміття, але з ремонтом почекають, поки ситуація не стабілізується. Росія може повторно атакувати Київ. Але якщо статус-кво збережеться, ІБС планує відновити богословську освіту у вересні, якщо можливо – у семінарії, якщо ні – онлайн. Нині пропонується лише один курс, який викладають професори зі Сполучених Штатів.

«Поки що невідомо, скільки студентів з 700 зареєстрованих зможуть брати участь у навчанні, – говорить ректор. – Проте Євангеліє поширюється, особливо в бомбосховищах... Війна – це жахливо, але добре, коли спасаються душі. В Європу, яка духовно мертва, біженці з Біблійного поясу несуть відродження».

christianitytoday.com.

«МОЄ ТІЛО - МОЄ ДІЛО» VS «НІЩО НЕ НАЛЕЖИТЬ ТОБІ»

Пастор та автор світових бестселерів Френсіс Чан розкритикував популярний слоган «Моє тіло – моє діло». Він проповідував про це після того, як був опублікований висновок проєкту, згідно з яким Верховний Суд може скасувати рішення 1973 року *Roe v. Wade*, що встановлювало конституційне право на аборт.

У своїй проповіді пастор посилався на Книгу Йова зі Старого Заповіту, яка говорить, що Йов був чоловіком «непорочним та праведним», тому що «боявся Бога» та «відвертався від зла». Можливо, так само, як Бог захоплювався Йовом за його послух, Він і сьогодні захоплюється християнами, які виступають проти абортів та не бояться виявляти свою позицію.

«Кожному, хто думає, що ми можемо увійти в Божу присутність та сказати: «Боже, чому Ти проводиш мене цим шляхом? Чому я проходжу через це? Це моє тіло, це мій вибір», Бог каже: «Ні, пострибай. Ніщо не належить тобі. Цей світ і все, що в ньому, належить Мені. Я все створив. І Я не зобов'язаний пояснювати, як і чому». «І при тому дивлюсь Я на вбогого та на розбитого духом, і на тремтячого над Моїм словом» (Ісаї 66:2).

Чи тремтиш ти перед Божим Словом? Якщо ти хочеш, щоб Бог обрав тебе, мусиш тремтіти перед Його Словом. Тремтіти від слів, записаних у Посланні Якова 4:6 – «Бог противиться гордим». Якщо є в Біблії вірш, від якого можна тремтіти, то це саме

він», – сказав Чан.

Бо можна називатися християнином, але бути дуже далеким від Бога Біблії. Можна співати, плакати, говорити про час, проведений і з Богом, але якщо – ти горда людина, то ти далеко від Його престолу.

«Найближчі до Бога – смиренні люди. Чим ближче ми до Бога, тим менше в нас пиши. Бо в Божій присутності немає гордості».

Книга Йова відкриває нам, що в розмові з Богом сатана наполягав, що Йов такий слухняний тільки тому, що Бог благословив його. І тоді Бог дозволив сатані забрати в Йова його багатство та сім'ю. Друзі

Йова сумніваються в його непорочності, але Йов категорично відкидає їхні закиди.

«Йов міг почуватися дуже скривдженим через те, що Бог заговорив аж у 38-му розділі, чекаючи, коли всі виговоряться, без жодних пояснень. Він просто показує Йову, Ким є насправді. І перше, що Він говорить, – «Тоді тебе спитаю Я, а ти Мені усе поясниш. Де був ти в час, коли землі основи Я творив. Ну ж бо, скажи».

І що Йов згодом скаже? «Я знаю, все Тобі під силу, ніякий задум Твій не спростувати» (Йова 42:2).

christianpost.com.

США ЗАСУДЖУЮТЬ ДІЇ РОСІЇ, СПРЯМОВАНІ НА СТВОРЕННЯ ПРОДОВОЛЬЧОЇ КРИЗИ

Через те, що росія намагається створити загрозу глобального голоду, сенат США пропонує визнати дії держави-агресора воєнним злочином. Сполучені Штати засуджують РФ, яка унеможливує експорт зернових в інші країни, тому що українські порти заблоковані. Про це йдеться в резолюції американських законодавців.

Один із головних ініціаторів проєкту сенатор-демократ Роберт Менендес вважає навмисне створення продовольчої кризи воєнним злочином. За його словами, путін продовжує демонструвати світові свою ницість, блокуючи українські порти та руйнуючи сільськогосподарський сектор, намагаючись морити голодом українців, які пережили його безладні бомбардування.

Роберт Менендес підтримує гуманітарні зусилля, розуміючи необхідність разом протистояти проблемам у глобальному ланцюгу

постачань і притягнути до відповідальності деспота, який використовує голод як зброю війни.

Інші представники сенату підтримали притягнення винних у створенні голоду до відповідальності. Вони закликали також президента США Джо Байдена публічно засудити використання путіним штучно створеної продовольчої кризи як засобу ведення війни.

Окрім того, згідно з документом, США активно допомагатимуть країнам, яким загрожуватиме голод.

zn.ua.

АТАКА НА ІРИНУ ФЕДИШИН - КЛАСИЧНИЙ ПРИКЛАД МОВИ ВОРОЖНЕЧІ, ДИСКРИМІНАЦІЇ ТА ЦЬКУВАННЯ

Уже кілька тижнів українська співачка Ірина Федішин перебуває в центрі резонансу. В одному з інтерв'ю вона висловила на підтримку природної сім'ї та християнських цінностей. ЛГБТ-угруповання, звісно, не змогло проігнорувати ситуацію, здійнявши шалену хвилю організованої ненависті.

Та дивуватися нема чому, адже ЛГБТ-угруповання вже не раз підтверджувало свою антиукраїнську позицію, навіть у період повномасштабної війни.

З чого все почалося?

Ірина Федішин – відома українська співачка. Її хіти виконують на сімейних фестивалях, родинних святах, урочистих подіях. Перший альбом вона випустила ще 2007 року. Серед найбільш популярних її пісень – «Розстріляна весна», «Лише у нас на Україні», «Калина», «Малесенькі долоньки», «Батьки мої», «Україна колядує» тощо. Співачка збирає повні концертні зали в Україні та за її межами. Зібрані кошти передає на потреби ЗСУ, про що звітує.

Завдяки багаторічному досвіду та професіоналізму Ірину запросили стати одним із членів журі в конкурсі Євробачення-2022 від України. Обговорюючи роботу українського журі в розмові з журналісткою Аліною Доротюк, Ірина зокрема назвала гомосексуалізм гріхом. Адже ЛГБТ-тематика була активно представлена на «Євробаченні». Федішин в інтерв'ю сказала буквально так: «ЛГБТ-спільнота для мене – це те, що я не розумію, для мене це великий гріх. Але я цих людей не засуджую, тому що це їхнє життя, і вони самі його руйнують. Якщо вам так подобається... Ми всі будемо відповідати перед Богом. Я – духовна людина і чітко знаю, що це – важкий гріх. Але кожен робить висновки. Ми всі люди різні, ми не святі, всі грішать. Будь ласка, вам подобається себе руйнувати – руйнуйте».

Цькування Ірини та штучний резонанс

Першими на критику гомосексуального способу життя з вуст української артистки зреагували так звана «травесті-діва Монро», Анастасія Приходько, MELOVIN. Їхні цитати розтиражували національні ЗМІ, надаючи події суспільної значимості та штучно роздуваючи сенсацію. Зокрема, трансвестит, що видає себе за жінку, написав на своїй сторінці в фейсбуку: «Ну, сиди у своєму маленькому храмі, співай для духовних вірян та не лізь в ту гейропу. Ні, треба ж вср***ся». Цим він образив не лише співачку, але і всіх християн. До речі, бути трансвеститом нині дуже вигідно – тебе ніби й не мобілізують, бо ти психічно хворий, і можна за рахунок здорових

чоловіків-захисників вільно гуляти вулицями столиці з бокалом шампанського. Власне, так і робить Монро і не соромиться це публікувати на своїй сторінці в фейсбуку.

Співачка Приходько відкрито написала в себе на сторінці погрозу Ірині: «Ну, ніколи я не бачила, щоб людина себе власноруч так швидко закопувала...» Сама ж вона відкрито підтримує ЛГБТ-угруповання, а журналісти-розслідувачі та й навіть громадськість, що стежить за музикою, згадують, як Приходько представляла росію на Євробаченні в 2009 році. Тоді вона співала твір українсько-російською мовою, створюючи образ братніх народів. А потім швидко «перезулася» в патріотку.

Цькувати Ірину взявся й MELOVIN. Це той, що цілувався з чоловіком на сцені Atlas Weekend. У програмі «Слава+» на Люкс FM Ірині Федішин та її «гомофобним поглядом» виділили цілий ефір. Там MELOVIN не підбирав формулювань: «Дуже багато прикривається моментом, що вона має право, це її думка. Вср*та, нікому не потрібна думка *** Іринки Федішин. Кому потрібна ота твоя думка? По-перше, ти публічна людина, ти повинна знати, як твої слова, твої дії будуть потім запроваджуватись в голову українців, свідомих або навіть несвідомих українців. Як на ці слова будуть реагувати інші люди, твої прихильники, які теж можуть бути представниками ЛГБТ-спільноти. Це треба розуміти. Ти кажеш: «Я не хочу нікого образити, я за любов, за чистоту, за антигріховність...» Ну, дурепа дурепою, я не знаю». Фактично співак вкотре артикулював сутність

ЛГБТ-угруповання: нетолерантна, критична позиція щодо гомосексуального способу життя повинна бути розкритикована настільки, щоби в українців не виникло бажання підняти голос за природні цінності. Так діє технологія спіралі мовчання: люди мовчать про свої погляди, вподобання, цінності, бо вважають, що вони в меншості. ЛГБТ-угруповання намагається нав'язати таке мовчання. Саме тому усіх публічних людей, які наважилися висловитися проти, піддають cancel culture, аби знищити їх як особистість. Разом з тим, через блогерів та лідерів думок просувається ідея толерантності щодо ЛГБТ.

Ірина Федішин на закиди про «дурепу» відповіла більш ніж достойно: «Ви вимагаєте толерантності до себе, натомість принижуйте людину, в якій інша думка. Гомосексуалізм – це важкий гріх! Подобається вам це чи не подобається – навчіться бути толерантними з людьми, які так вважають і керуються Біблією у житті».

Пізніше до критиків позиції Ірини додалися Ольга Полякова, Анна Трінчер, Олексій Суханов. Перша назвала Ірину – «середньовіччям», а Трінчер повторила думку MELOVIN: «Публічно висловлюватися публічній особистості проти ЛГБТ не можна». Власне, Федішин не злякалася такої критики від колег, а заявила, що продовжуватиме співати попри все.

Тік-Ток-бум з «Малесенькими долоньками» та неповнолітній син Федішин

В інстаграм-дописі на своїй сторінці Ірина

Федішин привітала свого сина з днем народження. Серед іншого, вона написала: «У свої 11 ти дізнався і побачив, який світ буває несправедливий і жорстокий, скільки у ньому зла і брехні. Ти дізнався, що таке веселковий прапор і його значення. Ти дізнався, що цей прапор насправді зовсім не веселковий. Ти побачив, наскільки люди під таким прапором можуть бути агресивними, наповненими ненавистю і займатися булінгом у мережах. Але я хочу тобі сказати, що крім світу, де панують ненависть та агресія, є світ, де панують радість, любов і мир. Будь завжди сумлінний і чесний сам із собою. Це допоможе тобі навіть у найтемніші часи не опускати руки і зберігати силу духа. Що б там не сталося, завжди тримайся не людей, а Христа. Хай береже тебе Господь».

Після цього допису, на Ірину спрямували нову хвилю атаки. Тепер майданчиком для хейту обрали Tik-Tok, а діяти вирішили через висміювання її неповнолітнього сина. Блогер-мільйонник і гомосексуаліст Олег Машуховський, який має 3,3 млн підписників у Tik-Tok, і здебільшого це – діти та молодь, на своїй сторінці створив кілька змонтованих дописів про сина Ірини: в одному з них син через 15 років ніби крокує в гей-параді під пісню «Малесенькі долоньки», а в іншому – у рожевому вбранні із жіночою зачіскою на голові няньчить дитину.

Ще з десятків дописів блогера-гея присвячені брудному хейту проти Ірини та її сина. Утім, навіть самі підписники у коментарях просять припинити цей булінг.

Просімейна та проукраїнська позиція співачки для ЛГБТ – як червона ганчірка для бика

Віртуозний піаніст та композитор Євген Хмара в коментарі вступив за свою колегу Ірину Федішин. Серед іншого він написав: «Наша Україна і відрізняється від сусіда тим, що ми маємо свою думку, у нас є воля і право вибору. Саме тому я поділюся своїми суб'єктивними думками, а ваше право – погоджуватися чи ні! Я ніколи не чув від артистки за її 15-річну кар'єру, жодної російськомовної пісні. Більше того, скажу, я знаю ситуації, коли саме через українську мову артистку не хотіли запрошувати на ті чи інші фестивалі й концерти в Україні!».

Сама ж Ірина такі атаки пояснює просто: «Це війна, і війна на всіх фронтах». Відсутність толерантності, безліч хейту, суцільна мова ворожнечі – усе це у виконанні ЛГБТ-угруповання яскраво демонструє їхню людиноненавистницьку сутність.

Ольга ДАЦЬКА.

Аналітик Кабінету експертів.

vsirazom.ua.

СПРАВЖНІ ДРУЗИ ЯК РОЗПІЗНАТИ ЗБРОЮ?

Бог через Слово Своє показує, що хоче бути нашим Другом. Як же добре мати Друга, який ніколи не зрадить і буде завжди поруч.

І від Нього можна вчитися самому бути таким вірним другом для тих, хто поруч.

Будьмо відкритими до спілкування. «Покликуй до Мене і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єремії 33:3).

Уміймо вислухати і почути. «Господь близький всім, хто взирає до Нього, хто правдою кличе Його!» (Псалом 144:18).

Підтримуймо. «Як був Я з Мойсеєм, так буду з тобою, не залишу тебе й не покину тебе» (Ісуса Навина 1:5).

Не будьмо суворими до вад і недоліків інших людей. «... Бо Ти кинув за спину Свою всі гріхи

мої» (Ісаї 38:17).

Прошаймо, щоб рухатися далі. «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Івана 1:9).

Будьмо щирими та чесними. «Господь сказав: Чи Я від Авраама втаю, що Я маю зробити?» (Буття 18:17).

Не приходьмо лише тільки, коли нам щось потрібно. «Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!» (Матвія 28:20).

Проявляймо турботу, але широко, робімо приємні дрібниці.

«Поблагословити Я конче тебе поблагословлю, та розмножити розмножу тебе!» (Євреїв 6:14).

Будьмо надійними. «Добрий Господь, пристановище Він у день утиску, і знає Він тих, хто на Нього надіється!» (Наума 1:7).

Не судімо і не будемо суджені. «Не засуджую й Я тебе. Іди собі, але більш не гріши!» (Івана 8:11).

Дотримуймося обіцянок. «Буду Я вам за Отця, а ви за синів і дочок Мені будете, говорите Господь!» (2 Коринтян 6:18).

Якщо ми будемо вірними, то й самі матимемо вірних друзів.

Читайте уважно. Можливо, це врятує ваше життя!

Якщо довгий та протяжний свист – то це міна. Краще одразу падати на землю, найкраще в якусь заглиблення. Гаубиці – більш-менше те саме, але вони летять швидше.

Танки чути в момент попадання, але є час кудись побігти за чотири-п'ять секунд перезарядки.

«Гради» чути дуже далеко. Це схоже на шелестіння. Часу більше – секунд із 14. Треба шукати укриття.

«Смерчі» працюють так, що шансів мало. «Смерчі» розриває над землею та закидає касетними. Лягаємо на землю й надіємося, що вживемо.

Гріх. Діє нечутно. Вражає смертельно. Падай на коліна і молись. Рятує лише жертва Христа!

Любов Божа і віра в Ісуса Христа – єдиний шанс спастися від смерті.

Ісус говорить: «Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити» (Івана 11:25).

«Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, той вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородного Сина Божого» (Івана 3:18).

«І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занепастити в геєнні» (Матвія 10:28).

СПАСИТЕЛЬ БЕЗНАДІЙНИХ, АБО ЧИ МОЖНА БУТИ ХОРОШИМ І НЕ СПАСТИСЯ

Хороші люди спасуться, погані – загинуть. Таке розуміння спасіння – не рідкість у сучасному світі. Усе начебто ясно, логічно і не потребує пояснень. Але спробуємо розібратися, хто ж така ця хороша людина. За якими критеріями можна визначити, що оця людина – хороша і варта спасіння, а та – така собі і на спасіння не заслуговує?

Відразу зіткнемося з рядом проблем. Припустимо, сантехнік Василь регулярно пропитує зарплату і б'є дружину. А його сусід, професор математики, – людина непитуща, добросовісний працівник і прекрасний сім'янин. Хто з них хороший, а хто – поганий? Відповідь, здавалося б, очевидна: звичайно, професор хороший, а сантехнік – ні. Але от студенти, яких професор «заваляє» на кожній сесії, навряд чи погодяться з такою оцінкою ненависного викладача. А товариші сантехніка по чарці переконані, що Василь – прекрасна людина, а його дружина – зміюка, яка заважає культурному відпочинку справжніх чоловіків.

Причина такої плутанини, як це не дивно, – у відсутності об'єктивних критеріїв поняття «хороша людина». Уявлення про добро і зло в масовій свідомості, на жаль, дуже несистемні, слабо осмислені і не мають під собою жодної підстави, окрім особистих уявлень і стереотипів.

Те, що вважає для себе допустимим одна людина, інша, можливо, оцінить як неналежний, нечесний вчинок. Історія людства переконливо показує, що в розподілі людей на поганих і добрих помилятися можуть навіть цілі народи. А помилки такого масштабу завжди закінчуються колючим дротом нового Гулагу або печами чергового Освенцима.

Хороших у християнстві не існує?

У християнській етиці бачимо ще загадковішу картину: у християнстві взагалі немає поняття «хороша людина». У жодній із 27 книг Нового Заповіту це словосполучення не зустрічається. У християнстві людина не ототожнюється зі своїми рисами і вчинками. Інакше кажучи, той, хто чинить погано, не названий в Євангелії поганим. Так само, як і той, хто робить хороші справи, не описується як хороший.

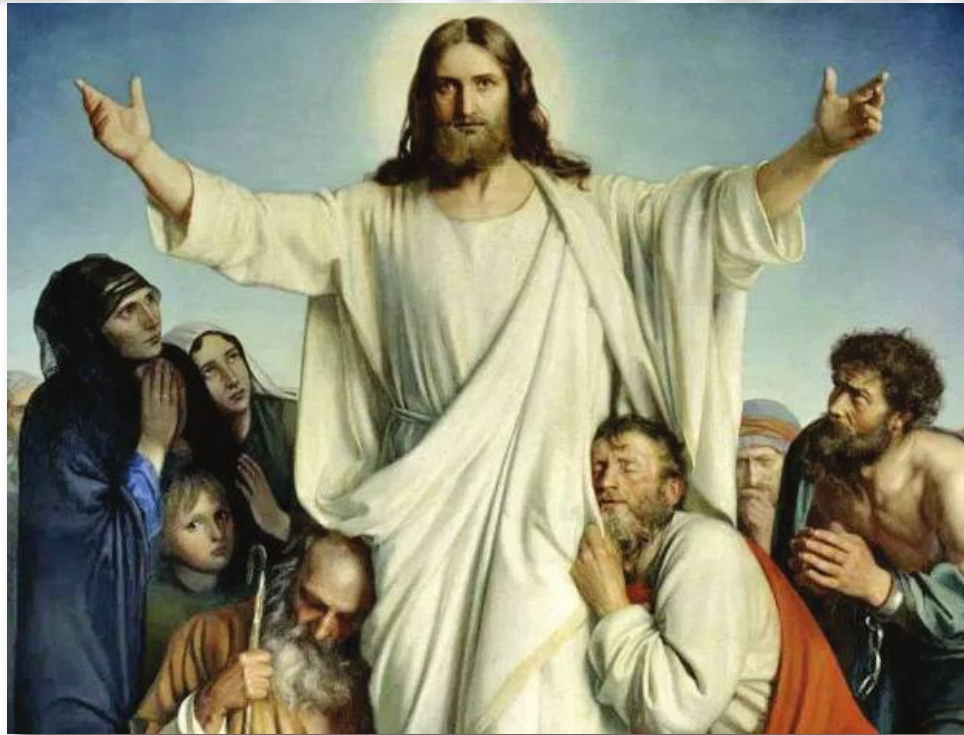
Більше того, у християн є строга заборона на такі визначення. Господь каже: «Також не судіть, щоб не суджено й вас; і не осуджуйте, щоб і вас не осуджено; прощайте, то простять і вам» (Луки 6:37). Тому очевидно, що критерій спасіння варто шукати там, де немає поділу людей на поганих і хороших.

Розбійники, митники і блудниці

Розглянувши християнське вчення про Спасіння, ми виявимо принцип: спасти можна тільки того, хто гине. Христос постійно спілкується з людьми, яких навряд чи можна назвати хорошими. Митники, блудниці, запеклі грішники ішли до Нього, сподіваючись на прощення гріхів. І нікого Він не засудив, ніким не знехтував. Більше того: першою людиною, яка увійшла в Царство Небесне, став... карний злочинець, розбійник, розп'ятий поряд із Христом на Голгофі.

То кого ж тоді засуджує Христос? Як не дивно – тих, кого вважали хорошими людьми, навіть праведниками: фарисеїв, книжників і юдейських старійшин. «Поправді кажу вам, що митники та блудодійки випереджують вас у Божє Царство» (Матвія 21:31). Хто такі блудодійки, пояснювати не треба. А митниками в Євангелії названі набрані з місцевого населення збирачі податків у римську казну. Користуючись своїм привілейованим становищем, вони безсвідомо обирали земляків, стягуючи з них більше, ніж належало.

Причина такої оцінки дуже проста. Грішники, які просили Христа простити їхні гріхи, були абсолютно впевнені, що не мають жодних заслуг перед Богом. І знали, що нічого, окрім засудження, ні в людей, ні в Бога не заслужили. Їм не було на що розраховувати. І вони отримали милість.

Це, звичайно, не означає, що Христос спасає тільки злочинців і негідників. Але той, хто опинився на дні, просто краще розуміє, що тоне.

Кого спасає Христос? Тих, хто, опинившись у безвихідній ситуації, просить Його про допомогу, ні на що не сподіваючись. І якщо хороша людина, не будучи християнином, сподівається спастися, цьому може бути лише два пояснення. Або вона не розуміє – хто такі християни, або – не вважає своє становище геть безнадійним. Вона може покладатися на власні сили або на допомогу когось ще, окрім Христа. І це – її законне право. Бог не забирає в людини свободи вибору. Але всім хорошим (та і поганим) людям треба ясно розуміти масштаб біди, від якої Христос спасає тих, хто погодився назвати Його своїм Господом. Тому що Христос рятує Своїх людей від смерті.

Волелюбний водолаз

Жодна людина не знає свого майбутнього. Світ постійно і нестримно змінюється. Разом з ним змінюємося і ми. Кожна прожита мить приносить нові обставини, що примушують нас коригувати свої плани. Ми можемо лише припускати, що з нами станеться, а чого ми спробуємо уникнути. І лише в одному факті нашої біографії кожен з нас може бути абсолютно упевнений. Ми всі помремо.

Кожен – свого часу. Але помере обов'язково. Людина боїться смерті і не любить про неї думати. Але це нічого не міняє. По суті, ми починаємо помирати в момент свого народження. І кожна секунда наближає нас до кінця життя. Ось тут і виникає питання. Якщо смерть – повне припинення буття, то абсолютно незрозуміло: а навіщо все це було треба? Ну, жила людина певний час, раділа, страждала. Намагалася пізнати світ, шукала сенс свого існування. А сенс виявився в тому, що і вона, і її діти і діти її дітей, усі без винятку засуджені на смерть. І залишається лише витратити життя, що залишилося, на отримання максимальної кількості задоволення. Які, втім, теж досить швидко приїдаються. Але це все-таки краще, ніж нічого...

Християнство пропонує абсолютно інший погляд на життя і смерть. Людина народжується для того, щоб жити вічно. Смерть для християн – не кінець, а просто перехід до іншої форми існування. І якість цього існування безпосередньо залежить від того, як людина прожила своє земне життя. Іншими словами, ми можемо використовувати своє життя як сходинку до Життя Вічного. А от яким чином це відбувається, ми зрозуміємо, лише з'ясувавши, що таке смерть і звідки вона взялася.

Християнське віровчення стверджує, що Бог не творив смерті. З релігійного погляду смерть – результат неправильно використаної свободи, яку Бог дав першим людям. Людина була створена з дуже високим призначенням – бути намісником Божим на землі. За задумом Божим, вона повинна була царювати над матеріальним світом, виконуючи волю

Богу про цей світ. Але могла й відмовитися від цієї місії і жити за своєю волею.

На жаль, перші люди обрали другий варіант стосунків з Богом. Але ж людина не має в собі джерела життя, оскільки це життя дав їй Бог. Що ж відбувається з живою істотою, яка відірвалася від Джерела свого життя?

На цю тему в сучасній публіцистиці є алегоричний сюжет. Припустимо, водолаз працює глибоко під водою, на морському дні. Повітря, необхідне для дихання, надходить до нього з поверхні моря по шлангу. І раптом водолаз вирішує, що цей шланг сковує свободу його пересування. Щоб спокійно ходити по дну в будь-якому напрямі на великій відстані, водолаз перерізає шланг. Подальша його доля очевидна.

Відпавши від Бога, людина почала помирати. Ця смертність перейшла в спадок до всіх її нащадків. Відпадання від Бога як джерела життя викликало патологічні зміни в духовній і фізичній природі людини. Вона, можна сказати, заразилася смертельним захворюванням, яке передається в спадок і попри всі людські зусилля невиліковне.

Але «неможливе людям можливе для Бога!» (Луки 18:27). Сам Творець цього світу прийшов до людей, щоб зцілити хвору людську природу і відновити зв'язок, який перші люди так необачно зруйнували. Відпадання сталося через схилання людської волі до зла. Отже, для того, щоб спастися, людина повинна привести свою волю у відповідність із волею Божою, яка виражена в заповідях.

От, здавалося б, і відповідь на питання: можна бути просто хорошою людиною, виконувати заповіді і – спастися, не будучи при цьому християнином. І тут ми стикаємося зі ще одним парадоксом християнства. Річ у тім, що найважливішим моментом у вірі християн є переконання у повній своїй неспроможності виконати Божі заповіді.

Безкорисливе творення добра

У християнському розумінні добро – це наслідування задуму Божого про світ і людину, а зло – ухилення від Божої волі. Відпадання від Бога поклало моральну природу людини. Усі її душевні риси, спочатку призначені для добрих справ, викривилися. Добро занепадої людини виявилось перемішаним зі злом. Навіть знаючи, у чому полягає воля Бога, людина не в змозі її виконати за свого найпалкішого бажання. У цьому легко переконатися кожному. Варто, наприклад, спробувати хоча б день любити всіх ближніх так, як самого себе. І відразу стане ясно – це неможливо. Наша хвора природа заважає нашим благим намірам. От як про це писав апостол Павло: «Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїй, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу. Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню» (Римлян 7:18-19).

Водій, який порушив правила дорожнього

руху і потрапив в аварію, не може їхати далі зовсім не тому, що забув правила. А тому, що в нього зламани руки.

І якби Христос дав людям заповіді просто як формальне знання про добро, це було б неймовірно жорстоко. Заповіді виявилися б тоді для занепадої людини непереборною стіною. Але Господь пообіцяв Свою допомогу кожному, хто наважиться жити за Його заповідями: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!» (Матвія 28:20).

Цю Божу допомогу в здійсненні добра християни називають благодаттю. І жодну з добрих справ вони не приписують собі. Джерело будь-якого добра для християн – їх Бог, Який сказав: «Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградні, так і ви, як в Мені перебувати не будете. Я Виноградина, ви галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви» (Івана 15:4:5).

Від людини вимагається лише виявити волю рішучість до виконання заповідей. А сили на це виконання дає Бог. Таку співпрацю людини і Бога у справі спасіння богослов'я називає «синергією».

І думка про те, ніби християни роблять добро, сподіваючись на нагороду, може виникнути лише в того, хто не знає слів Христових: «Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: Ми нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!» (Луки 17:10).

Найстрашніша хвороба

Церква – це лікарня. Лікар у цій лікарні – Христос. А християни – усього лише хворі, які стараються точно виконувати приписи Лікаря. Одування, у відомому сенсі, дійсно можна розглядати як нагороду за рішучість наважитися на лікування.

Але спасіння – це єднання людського духа з Духом Божим. І якщо людина робить добро, не маючи на увазі цієї мети, то, безкорисливе творіння добра може виявитися для людини даремним, якщо не приводить її до Джерела всякого добра.

Тертуліан писав, що душа людини за самою своєю природою – християнка. Адже Бог створив людей за подобою Своєю. Тому прагнення робити добро – природна властивість і потреба будь-якої людини незалежно від її релігійних переконань. Це і є той самий моральний закон у людині, що так дивує Емануїла Канта. І людей, які прагнуть наслідувати цей природний закон добра, дуже багато. Незважаючи на пошкодженість образу Божого, людина дбайливо зберігає в собі іскорки добра, інтуїтивно розуміючи, що це найцінніше її надбання.

Так виснажений довгими блуканнями в пустелі мандрівник дорожить флягою із останнім запасом води. Вода ця каламутна і тхне, але для подорожнього вона цінніша за всі скарби світу. І раптом за черговим барханом перед ним відкривається величезне озеро, наповнене чистою і свіжою водою. І що робити цьому подорожньому? Він може кинутися до озера з останніх сил, залишаючи все, що заважає бігти, щоб швидше поринути в рятівні прохолодні хвилі. Але може вирішити йти уздовж берега, поки не закінчиться той мізерний запас води, що в нього є. А потім помре від спраги, так і не доторкнувшись до прозорої води, яка плескалася біля самих його ніг.

Христос сказав: «Коли прагне хто з вас нехай прийде до Мене та й п'є!» (Івана 7:37). Сказано це про жадання добра, про прагнення до істини як до найвищого блага. І тим, хто творить добро заради самого добра, Господь обов'язково відкриває Себе.

А от чи прийме людина Христа як свого Спасителя, а чи вважатиме для себе достатнім просто наслідувати Його заповіді як ще одне з безлічі етичних вчень – справа особистого вибору кожної людини, чи хороша вона, чи погана.

Але коли людина вважає Христа Богом, та все ж намагається врятуватися власними чеснотами, вона ризикує залишитися поза спасінням, навіть якщо ходить до церкви.

Бо найстрашніша хвороба людського духа – упевненість у власному здоров'ї.

ВОЗНЕСІННЯ ХРИСТА - У ЧОМУ СЕНС?

ЖОРСТОКА АРИФМЕТИКА

Я довго не розумів суті вознесіння. Питання учнів у Діях 1:6 – «Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеві?», як на мене, дуже розумне. Чому Ісус мав піти? Чому би просто не проголосити повноту Царства? Хіба це не прекрасно, якби Ісус усе ще був поруч? А вознесіння підігрує похмурі сумніви скептика з приводу євангельської розповіді.

Біблія, однак, уперто відмовляється погоджуватися з моїми почуттями. Писання зовсім не розглядає вознесіння як дивний вихід, основна функція якого – пояснити, чому Ісуса більше немає поруч, але показує його як необхідну частину Божого плану. Учні навіть посилаються на це як на первинний доказ месіанської Особи Ісуса. Замість того, щоб намагатися пояснити Його відсутність, вони енергійно свідчать про Нього. Вознесіння стоїть нарівні з розп'яттям і воскресінням у ранніх проголошеннях Євангелія (Дії 2:33-36; 3:18-21; 5:30-31).

Та й Сам Ісус пов'язує вознесіння зі справою вмирання та воскресіння. Коли Марія Магдалина бачить Його в саду після воскресіння, Він не просто гуляє, радіючи, що все позаду. Він каже: «Не торкайся Мене, бо Я ще не піднявся до Отця» (Івана 20:17).

Намагаючись пояснити вознесіння, богослови швидше вказують на те, що Ісус робить після нього: це двері до Його священницького заступництва, передумова для з'явлення Святого Духа і початок Його небесного царювання.

Це все так. Але чому Ісус мав піти, щоб усе це стало можливим? Заступництво, дари Духа і навіть царювання можна ж було здійснити в земному служінні. Тоді чому ж Він мав піти? Біблійне богослов'я пропонує вражаючі і ясні відповіді на це питання – відповіді, які дозволяють побачити вознесіння у правильно-му контексті.

Вознесіння – це не дивне зникнення

Вознесіння – це триумфальний акт, який вінчає як царське, так і священниче служіння Месії. Вознесіння виглядає точним виконанням пророчого видіння з Даниїла 7:13-14. У цьому видінні Син Людський, оточений хмарами, наближається до престолу «Старого днями» й отримує владу над вічним Царством. Зверніть увагу, що у пророцтві правління Месії починається не з земного царювання, а саме з небесного. Якби Ісус залишився на землі й намагався претендувати на Своє Царство, Він не міг би бути Месією, бо було передбачено, що справжній Син Людський вознесеться в присутності Бога, де Йому буде дано Царство.

Вознесіння – це триумфальна коронація Царя

Ісус зробив те, що мали зробити царі стародавнього світу: Він спас Свій народ від ворогів. Він переміг сили гріха, сатани й смерті і тепер сходить на трон – так само, як давні царі поверталися до Єрусалиму після успішної воєнної кампанії. Здійснивши царські справи, Ісус наближається до «Старого днями» й увінчується славою і честю. І хоча ми все ще чекаємо на Його повернення разом з повним і остаточним проявом Його правління, це правління вже почалося. Тепер, коли Він сидить на престолі праворуч Отця, знаки виконуються на наших очах: Дух вилився, і народи почали звертати свої серця до Бога Ізраїлю для поклоніння.

Вознесіння – священниче служіння Месії

У стародавньому світі це знав кожен: грішник, що кається, потребує наступного кроку в ритуалі спокути. Після того, як жертва була заколота, первосвященник мав принести жертвену кров у присутність Бога. Яскравою паралеллю є щорічний обряд спокути, коли жертву за гріхи людей заколювали на великому вівтарі за дверима храму. Але це була тільки перша частина ритуалу. Для єврейських вух заява про те, що розп'яття – це спокутна жертва, означала би лише те, що жертва заколота на вівтарі – і не більше. Потрібен наступний крок – первосвященник повинен був взяти кров жертви й піднятися сходами храму, щоб увійти у святилище Господнє, оточене хмарами фіміаму (Левит 16:11). Він входив у цю хмару, зникаючи з поля зору натовпу, щоб потім увійти у святее святих.

Там, у присутності Бога, первосвященник приносив кров жертви, завершуючи ритуал спокутування і заступаючись за людей. Потім він з'являвся народові, несучи їм впевненість у спасінні. Саме це, за словами Послання до євреїв, сталося під час сходження Ісуса на небеса.

У Посланні до євреїв 6-10 змальована ця

картина. І коли святее святих було земним уявленням небесної реальності, Ісус входить у саме серце цієї реальності – у присутність Отця. Теологічний сенс тут у тому, що вознесіння було наступним необхідним кроком у ритуалі після хреста.

Вознесінню передуює період у 40 днів (Дії 1:3). Перед вознесінням Ісус піднімає руки, щоб благословити Своїх учнів, а потім возноситься в присутність Бога (Луки 24:50-51). І це той самий набір дій, який зробив Аарон, перш ніж увійти до скинії, щоб завершити великий ритуал жертви (Левит 9:22-23). Хмара, в якій зникає Ісус (Дії 1:9), особливо перегукується як із пророцтвом Даниїла про Сина Людського, так і з візуальними образами дня спокути.

Ритуал дня спокути полягав не тільки в тому, щоб увійти до храму, у присутність Бога, але й щоб знову повернутися. Таким чином, теперішній період відсутності Ісуса – це період Його активного священничого служіння, коли Він продовжує заступатися за нас у присутності Бога-Отця.

Без вознесіння немає повернення

Так само й обіцяне друге пришестя Ісуса – це не якась майбутня подія, що стоїть сама по собі, а довгоочікувана кульмінація всього, що Він уже зробив, як це провіщалося в стародавньому ритуалі священника (Євреїв 9:24-28).

Щоб Ісус був істинним месіанським Царем – Тим, про Кого було звіщено в пророцтві, Хто прийде, щоб перемогти ворогів людства, і повернеться, щоб посісти престол, як написано в Даниїла 7, – Він мусив вознестися.

Щоб Ісус став Великим Первосвященником, передбаченим у ритуалах ізраїльського храму, Він мав завершити ритуал, принісши Свою жертву в присутності Бога.

Вознесіння – це не просто примітка до євангельських оповідань; це не недоречно відсутність, яку треба пояснювати. Це ніщо інше, як кульмінація страстей Месії та підготовка до фіналу Його великої драми спокути.

Метью БУРДЕН.
esxatos.com.

Бажання вивести якусь математичну формулу благодаті цілком відповідало характеру скрупульозного апостола Петра. «Скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? – запитав він Ісуса. – Чи до семи раз?». Цим Петро виявив крайню великодушність, оскільки рабини в його дні вчили, що людина зобов'язана прощати не більше трьох разів.

«Не кажу тобі до семи раз, але аж до сорока семи раз по семи!» – без зволікання відповів Ісус.

Питання Петра спонукало Ісуса розповісти чергову повчальну історію про слугу, який примудрився заборгувати декілька мільярдів доларів. Той факт, що насправді жоден слуга не зміг би стільки заборгувати, лише підкреслював думку Ісуса: навіть конфіскація сім'ї, дітей і усього майна цієї людини найменшою мірою не покрила б його боргу. Цей борг неможливо було віддати. Проте цар зі співчуття зненацька анулював його і відпустив слугу цілим і нешкодженим.

Чим більше я роздумую над притчами Ісуса, тим більше відчуваю спокусу використовувати для опису арифметики Євангелія слово «жорстока». Я впевнений, що Ісус розповів нам ці історії про благодать для того, щоб закликати повністю вийти за межі нашого світу небагатодаті, що живе за принципом «зуб за зуб», і увійти до Божих меж нескінченної благодаті.

Нас із самого малку учать, як досягати успіху у світі небагатодаті. «Хто рано встає, тому Бог дає». «Не посієш – не пожнеш». «Безплатний сир буває тільки в мишоловці». «Хто платить, той і замовляє музику». Я добре знаю ці правила, бо живу за ними. Я працюю, щоб заробляти; мені подобається перемагати; я відстоюю свої права. Я хочу, щоб люди отримували за заслугами – не більше і не менше.

Проте якщо я постараюся бути уважним, то почую гучний шепіт Євангелія про те, що я отримав те, чого не заслуговав. Я заслуговав на покарання, а не прощення; на гнів, а не любов; на боргову в'язницю, а не чисту кредитну історію.

Я заслуговав на те, щоб бути суворо засудженим і благати на колінах про прощення, а замість цього мене запросили на бенкет.

Філіп ЯНЦІ.

(Із книги «Що дивного в благодаті?»).

ПРОМІНЬ СВІТЛА

У одній нашої працівниці є син, який воює. І ось декілька тижнів тому вона розмовляла з ним по телефону, а в цей час повз неї проходила ще одна наша працівниця, Алла Хоменко, і швиденько в телефон сказала: «Повертайся скоріше. Ми на тебе дуже чекаємо». І пішла далі....

Потім Алла дізналася, що ці слова врятували хлопцеві життя. У той момент він уже думав прощатися з матір'ю і тримав в руках гранату, щоб підірватися разом із нею, бо опинився в оточенні... Та після почутих слів відкинув гранату і побіг. Біг 20 км...! добіг до наших! Такий чудесний промінь світла в наші похмурі дні! Було врятоване життя! Господь поряд! І хоч ми не завжди можемо це розуміти, та Він вживає нас для здійснення волі Своєї! А Його воля – це життя!

Олена КУЗНЕЦОВА.

УЦІЛІЛИХ МАРІУПОЛЬЦІВ ВІДПРАВЛЯЮТЬ У ВІДДАЛЕНІ КУТОЧКИ РОСІЇ, ДЕ ДЛЯ НИХ ОРГАНІЗОВАНО ПРИБЛИЗНО 66 ТАБОРІВ

Аналіз російських новин показав, що в Росії існує 66 таборів для українців у колишніх радянських санаторіях та інших місцях. З'ясувалося також, що російські активісти підпільно допомагають людям втекти.

Чиновники путіна виконують наказ розсіяти українців по всій Росії. Табори розміщені в Сибіру, на Кавказі, у Північному полярному колі та на Далекому Сході.

Зрозуміти з правозахисниками в Росії стало відомо, що вони розвивають підпільну мережу допомоги українцям, які хочуть покинути табори. Росіяни забирають українців у власні домівки, купують квитки на потяг та направляють їх до інших груп, які можуть допомогти їм дістатися кордону.

Один активіст сказав: «Держава ставить до них як до робочої сили, як до речей, навіть не

думаючи про їхні потреби. Держава не в змозі подбати про них. Вони вразливі та потребують допомоги».

Inews виявили, що Москва віддала наказ містам по всій російській федерації підготуватися до прибуття 100 000 «біженців». Нині Росія заявляє, що із зони бойових дій вже «евакуйовано» мільйон людей.

Таня Локшина, заступниця директора зі справ Європи та Центральної Азії правозахисної організації Human Rights Watch, говорить: «Вже зібрано достатньо доказів того, що сотні українців під примусом були відправлені до Росії. Ми дуже стурбовані тим, що відбувається. Людей, які намагаються евакуюватися у безпечні місця в Україні, забирають у Росію, іноді в місця, дуже віддалені від українських та європейських кордонів».

Ці місця, відомі в Росії як пункти тимчасового розміщення, виявлені шляхом звіряння місцевих новин із російськими картографічними сайтами. Це десятки санаторіїв та колишніх дитячих таборів, щонайменше один центр «патріотичного виховання» і навіть колишнє звалище

хімзброї. Вони простягаються через широкі російські степи і через 11 часових поясів над Уральськими горами від Белгорода на заході до віддаленого півострова Камчатка на межі Тихого океану та Владивостока в кінці Транс-східської залізниці.

Було виявлено 6250 осіб у 38 таборах, серед них 621 дитина. Загалом у 66 таборах можуть утримувати 10800 людей, серед них 1000 дітей; більше третини таборів створено для жителів Маріуполя.

Російські активісти намагаються їм допомогти. «Це вражаюча організація на декількох рівнях – люди збирають гроші на квитки на потяг, допомагають одягом та іграшками для дітей, дозволяють людям залишатися у будинках на декілька ночей, – розповів активіст, який побажав залишитися невідомим. – Вони діляться повідомленнями та передають людей групам в інших містах, які допомагають їм виїхати».

Відомо, що деякі українці втекли до Польщі та Грузії, в той час, як інші намагалися пробратися через Казахстан.

inews.co.uk.

9 ПОДІБНОСТЕЙ ГІТЛЕРА ТА ПУТІНА

Оскільки Росія подвоєє ставки своєю кричущою заявою про те, що «одні з найгірших антисемітів – це євреї», саме час розібратися, хто насправді більше схожий на Гітлера. Україна, яка має настільки ультранационалістичну повістку, що готова вчиняти звірства проти українців? Чи путінська росія?

Між війною Гітлера з Європою (і єврейми) та війною путіна в Україні є разюча схожість.

В основі війни – брехливий «захист»

Гітлер, і путін стверджували, що захищають себе. Гітлер казав, що після Першої світової війни Німеччина опинилася у владі європейських країн. Він має захистити її. І воював із євреями, які «були на межі захоплення світу». Дивно, що відтоді, як Гітлер програв війну «євреям», їм все ще належить захопити світ, і Ізраїль, як і раніше, залишається країною, яку найбільше засуджує ООН.

Путін стверджує, що захищає Росію від НАТО – оборонної організації. Однак прохолодна реакція НАТО засвідчує, що насправді не було жодної загрози. А путін, як і Гітлер, прагне до розширення земель та створення імперії.

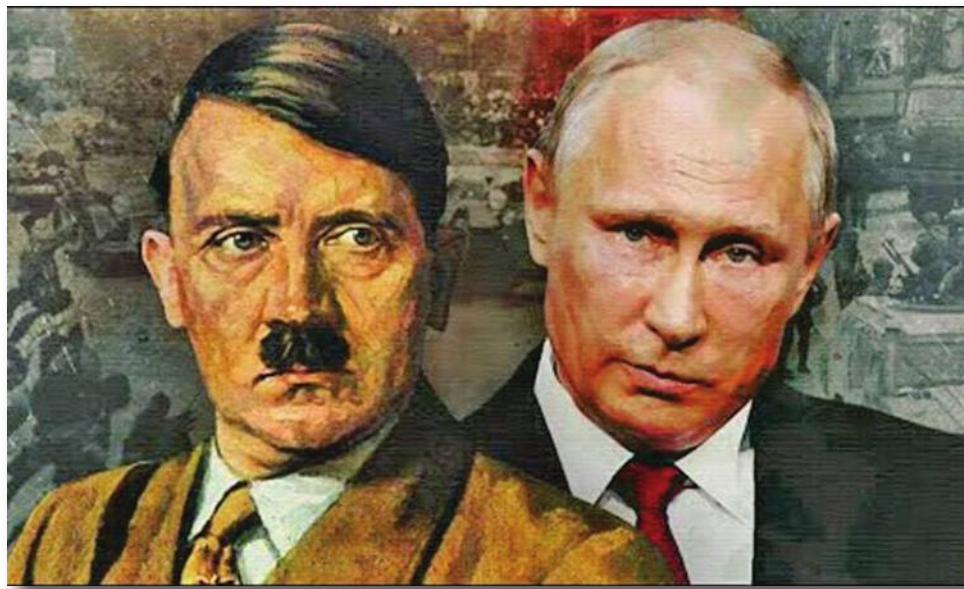
В Україні є етнічні росіяни, у Європі – етнічні німці

Гітлер почав із захоплення частин різних країн, зокрема Чехословаччини, Судетська область якої була заселена переважно етнічними німцями. Він заявив, що Австрія хоче бути частиною Німеччини, тому що більшість її населення – німці. Так само і Данциг у Польщі хотів бути частиною німецького райху (імперії). Гітлер стверджував, що люди мають можливість самостійно вирішувати свою долю. Та коли він вторгся у Францію, стало очевидним, що це фарс. У центральній Франції не було великої німецької громади.

Путін робить те саме. Він стверджує, що захищає права етнічних росіян в Україні. Та якщо він слідує плану Гітлера, то це не закінчиться в Україні, якщо він не зазнає поразки. У своїй шаленій свідомості він відновлює російську імперію.

Відповідь на національне приниження

Колись великий німецький райх здався союзникам у Першій світовій війні. Репарації, які Німеччина мала виплатити, були жахливими. Крім того, це було національне приниження. Велика європейська держава зіткнулася з нестримною інфляцією. Військові, які погодилися на капітуляцію, переписали історію та звинуватили в цьому політиків. Гітлер скористався цим приниженням.

З розпадом Союзу росія втратила 14 країн. І багато хто сприйняв це як приниження. Тому путін прагне виправити ситуацію.

Швидка та поспішна атака через слабкість армії

На початку Другої світової війни армія Гітлера була досить слабкою. Вони вийшли з Першої світової війни зруйнованими. Німецька марка колись мала гідну ціну щодо долара. Та тепер знецінилася. Метою Гітлера була потужна атака та швидка перемога – тривала війна оголила би слабкість німецької армії. Це спрацювало у більшій частині Європи.

Схоже, що мета путіна була аналогічною. Він атакував жорстко і швидко, і впродовж кількох днів Україна мала здатися. Та він не очікував, що український народ дасть відсіч. І не планував, що через три місяці йому все ще треба буде постачати своїм військам провізію та воду.

Дослідник Іван Аррегін-Тофт довів, що Давид у більш ніж половині випадків може перемогти Голіафа, якщо пристосується до ситуації. Давид не міг діяти в обладунках Саула. Йому довелося задіяти іншу тактику. Інша тактика України полягає в готовності захищати свою країну за всяку ціну, на відміну від російських військових, які не мають такого завзяття.

Особисті армії

Гітлер не тільки використав німецьку армію для своїх первинних злочинів, у нього були загоми смерті, які не підкорялися армії. Вони вирушали до регіонів і чинили масові вбивства, часто шокуючи регулярні німецькі війська.

Їх називали айнзатцгрупами («групами розгортання» або «оперативними групами»). Вони були частиною Штутцштафеля (відомих як СС) – воєнізованих загонів смерті нацистської Німеччини, відповідальних за масові вбивства під час Другої світової війни в окупованій німцями Європі.

У путіна, окрім російської армії, є добре

навчена група головорізів-вбивць, відома як «група Вагнера». Її називають по-різному – приватною військовою компанією, мережею найманців чи фактично особистою армією президента росії.

Готовність вбивати, щоб отримати бажане

Гітлер був готовий вчинити масові вбивства. І те саме бачимо в цій війні. Вороги застосовують смертоносну зброю проти мирних жителів, щоб залякати українців і змусити їх коритися. Так вибухнув залізничний вокзал, де загинуло щонайменше 50 людей. Підірвано театр у Маріуполі, який був ясно помічений як приміщення, де ховалися діти, – і це призвело до смерті 300 невинних людей. Та це не заважає путіну спати. Що насправді позбавляє його сну, то це те, що він досі не переміг.

Вони «створили» смертельного ворога

Гітлер казав, що євреї – це більшовики, і їх треба зупинити; путін заявив, що в Україні є нацисти, яких слід зупинити. За іронією долі, євреїв звинувачували не лише в тому, що вони комуністи, а й у тому, що вони контролюють усі банки і є крайніми капіталістами.

Путін переконав свій народ у тому, що українці здійснюють геноцид проти етнічних росіян. Попри повну відсутність доказів. За рік, що я прожив в Україні, з жодного разу не відчув неприязні до росіян з боку українців. Насправді практично кожен українець, з яким я зустрічався, говорив російською. Але путін створив ворога, навісив на нього ярлик «нацисти» (що смішно, оскільки президент Зеленський – єврей), та напав на нього.

Єдина різниця в тому, що Гітлер щиро вірив, що єврейський народ прагне світового панування і є його заклятим ворогом. У своїй передсмертній записці він повторив це. Він сказав, що не бажав війни: «Війну жадали й спровокували виключно ті міжнародні державні

діячі, які або були єврейського походження, або працювали на користь євреїв». Путін ж просто потрібен був ворог, щоб виправдати своє бажання захопити велику територію.

Використання пропаганди

Йозеф Геббельс, гітлерівський міністр пропаганди, використав усі можливі засоби, щоб налаштувати німецький народ проти євреїв зсередини. Геббельс говорив, що якщо брехню повторювати часто, вона стає істиною. Вони змальовували євреїв вампірами, які жадають світового панування. Вигадували історії про те, як погано євреї поведуться з етнічними німцями за кордоном, тому тих потрібно рятувати. Поняття «фейкові новини» вигадали не у 2015 році.

При використанні тих самих методів рейтинг путіна досяг вражаючого значення 81% через шість тижнів війни, що на 13% більше, ніж за кілька місяців до того. Йому вдалося зробити це завдяки забороні будь-яких новин, які йому не подобалися, та відповідним покаранням за них у вигляді 15 років позбавлення волі.

Упевнений, що багато росіян, які вміють користуватися інтернетом, розібралися, як отримувати реальні новини, але більшість – ні. Він переконав свій народ у тому, що українці, котрі колись вважалися братами, стали їхніми ворогами-нацистами.

Пророчо-міфічне прагнення до розширення земель

Лебенсraum (Lebensraum), що означає «життєвий простір», був нав'язливою ідеєю Гітлера та нацистів. Мовляв, це Боже призначення – розширення земель для нацистів. Путін прагне нібито відновити колишню велич СРСР та російської імперії у своїй власній версії долі Росії.

Час покаже

Гітлера вдалося зупинити лише тоді, коли країни світу об'єдналися. Якби вони зробили це раніше, десятки мільйонів солдатів не померли б і ніколи не було б Голокосту. Наївний Невілл Чемберлен, повернувшись із Мюнхена у 1938 році, сказав, що вони досягли «миру для нашого покоління».

«Угода, підписана на конференції у Мюнхені у вересні 1938 року, поступалася Німеччині німецькомовною Судетською областю Чехословаччини. Ця угода була досягнута між Німеччиною, Італією, Британією та Францією. Чехословаччині не дозволили брати участь у конференції. У березні 1939 року, через шість місяців після Мюнхенської угоди, Гітлер порушив угоду та знищив Чеську державу» (Архів кіно та телебачення Каліфорнійського університету в Лос-Анджелесі).

Звісно, Гітлер продовжив захоплювати Польщу, Францію, Нідерланди та інші країни. Його можна було зупинити у 1938 році. Тільки час покаже, чи не допускаємо ми помилки, не зупиняючи жорстко владіміра путіна.

Рон КАНТОР.

ВІЙНА І ЛЮБОВ ДО ВОРОГІВ

«Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає...» — кожному, хто читає Біблію, ці слова знайомі.

І кожен, хто вірить Богові, готовий їх виконувати. Бо це дуже легко — любити ворога.

Коли ворога немає.

Коли ж він набуває реальних обрисів і має конкретне ім'я, це не те що нелегко — просто неможливо.

Бо як відчувати добрі емоції до того, кому ненависне все, що тобі любе... І хто готовий все це любе нищити...

А хто сказав, що любов до ворога означає такі емоції?

І що правильна відповідь на запитання, що робити, якщо ворог на твоїх очах гвалтуватиме твою дитину, – «молитися за нього»...

Зізнаюся: я би просила кожного, хто такому вчить, переїхати зі своєї теплої залатишної домішки до, наприклад,

Ірпеня, чи Маріуполя, чи Харкова і на ділі показати, як таке робити.

Але то моє, людське. А як же Боже? Тож Він сказав любити ворогів.

Так! Проте любити – не означає схвалювати. Ми любимо своїх дітей, але караємо їх за непослух.

Любити ворога – це бажати, щоб він (усі живі і навіть загиблі) покинув нашу землю.

Любити ворога – це бажати, щоб він здався в полон і цим зберіг своє життя.

Любити ворога – це годувати й одягати полонених і поводитися з ними по-людськи, а не так, як поведуться окупанти з нашими полоненими.

Любити ворога – це віддати його в руки Бога-Судді, який бачить серця до найглибших глибин, і вирокі його досконало справедливі.

Любити ворога – це молитися, щоб, якщо це ще можливо, істина проникла в його розум і повернула його до життя, в якому він перестав би бути ворогом.

І насамкінець любити ворога – це самому залишатися людиною. Такою, якою тебе задумав і хоче бачити Бог.

Бо інакше не зможеш любити взагалі. І чим ти тоді від ворога відрізнятимешся?

Це легко писати. І дуже легко виконувати. Без Бога. Але ми з Богом. Україна з Богом. І Бог – з Україною. Хвала Йому навіки!

Л. Б.

ПРИТЧА ПРО КОНЯ І ДИЯВОЛА

Думайте, перш ніж діяти і перш ніж говорити.

Коня прив'язали до стовпа. Пришов диявол та відв'язав коня. Кінь прийшов на поле фермера сусіда і почав руйнувати посіви. Фермер розізлився, схопив рушницю та вбив коня. Тоді господар коня розізлився, узяв свою рушницю та з помсти убив фермера.

Дружина фермера побачила це все та вбила господаря коня. Тоді син господаря коня

розізлився та вбив дружину фермера. Сусіди вбили цього хлопця та спалили його хату...

Люди запитали диявола:

– Навіщо ти все це зробив?

Диявол відповів:

Я нічого поганого не зробив, я тільки відпустив коня.

«Як той, хто дає божевільного, кидає іскри, стріли та смерть, так і людина, що обманює друга свого та каже: Та ж це я жартую!..» (Пр. 26:18-19).

ЧОМУ РОСІЯ ПРОГРАЄ ВІЙНУ

Бог не дає людині більше випробувань, ніж вона здатна витримати. А значить, українці – особливий народ. 24 лютого на наші плечі лягла вся темрява сучасної людської історії: колективна психопатія росії, помножена на зламаних душі білорусі, помножена на колективну «стурбованість» Заходу, помножена на прагматичний цинізм решти світу, помножена на наші власні людські слабкості та історичні гріхи. Суцільне цунамі зла накотилося на нашу націю – і ми вистояли.

До цієї війни путін готувався довго, майже все життя. І в ленінградських дворах, де не було іншої істини, ніж істина насильства. І в школі КДБ, де вчили головного: продаються, обдурюються, залакують всі. І в соціалістичному Дрездені, де, мабуть, уперше (але не востаннє) відчув насолоду влади над купленим, обдуреним, залаканим німцем. І в часи перебування, коли народилася його злоба до такої незбагненої, а тому такої чужої сили під назвою «свобода». І в ельцинські часи, коли ця чужа сила чомусь розквітла. І в перші роки його президентства, коли росіяни радо почали повертатися в рабський стан, а українці – чомусь ні. І впродовж усього перебування його при владі, коли йому, як тому антихристу, поклонився весь світ, спокушений, обдурений, залаканий, а українці – чомусь ні.

Роками в цій маленькій нікчемній людині визрівали дві речі: комплекс месії та відчуття незаконності справи. Справа під назвою «Україна». Повернення України мало бути завершальним актом його царювання, подарунком нащадкам, триумфальним початком нової, путінської держави, яка на століття пережила б путіна. Путінський посилач Сурков писав, що лише прийдешнє покоління зможе гідно оцінити і збагнути все значення явища під назвою «путінізм». Плани були імперські, але все пішло значно швидше і зовсім не в тому напрямі, як чекали «імперці».

2022 рік став третім підходом, третьою спробою «взяти вагу» після провалених спроб 2004-го і 2014 років. З українським народом він спробував усе, чого його вчили у школі КДБ. Над тим, щоб привести Україну назад в імперське стійло, десятиліттями працювали найдорожчі технологи, найбагатші олігархи, найпідліші політики. Усе марно. Україна не залакувалася, не обдурювалася й не продавалася. Залишилося одне: наплювати на все, прийти і взяти. Це заради цього моменту він роками накопичував нафтогазове золото у скарбниці. Заради цього моменту він накачував росіян духом мілітаризму й шовінізму, по-гітлерівськи привчав, що мораль не повинна заважати проливати кров в інтересах імперії. Нагромонадив, накачав, привчив і – наказав бомбити.

«Ох уж ета ваша незалежність...»

Росіяни увійшли в Україну, як вісім десятиліть тому входили німці, – з куражем, музикою та нескінченною зневагою до «людського матеріалу», що населяє українську землю. Це теж одна з речей, яку росіянам роками прищеплював путін. Зусиллями пропаганди Україну перетворили спочатку на такого собі сміховинного недалекого сусіда-селяка, в якого все апріорі гірше, ніж у великої Росії, а потім – і на ворожу націю, яка складається з «нацистів», з одного боку, та нацистських колаборантів – з іншого.

Звідси ідея про колективну провину України, яку вона має спокутувати принаймні впродовж одного покоління. Звідси тупа безсила варварська злоба. Бо не побачили вони тут перед собою ні недалеких незграбних селяків, ні нацистів, ні колаборантів, ні цивільних із квітами та сльозами щастя на очах. А побачили вільних людей, які мали гідність, мужність і краще, ніж у них, життя. Українська «незалежність», над якою вони звикли глузувати, виявилася величезною, як небо, а «руській мір» – маленьким і кострубатим, як душа мародера.

Недарма саме в Бучі вони так лютували – у місті красивому, заможному, такому несхожому на депресивні місцевості, з яких прибули російські військові. Саме там, у Бучі, де люди не приховували своєї ненависті до окупантів і де, у тому числі зусиллями цивільних, було

розгромлено одну з найперших і найбільших російських воєнізованих колон, розпочався геноцид українців як народу. Це була класична каральна акція у стилі гітлерівців. З тією лише різницею, що гітлерівці розпочали каральні акції проти цивільного населення через місяці після нападу, а путінці – на другий тиждень.

росія вмерла на розі Пушкінської та Лермонтова

Щось незбагненно гріховне, ганебне й самовбивче є в цій війні. Якщо подивитися на мапу, то зруйнований росіянами Ірпін під Києвом схожий на книжкову полицю з творами російських класиків. Вулиця Пушкінська там перетинається з вулицею Лермонтова. Вулиця Достоєвського сусідить із вулицею Есеніна, а вулиця Чехова міститься неподалік від провулку Глінки. На такому русофільському топографічному тлі російські військові вбивали, катували та гвалтували.

Немає зловіснішого символу морального колапсу росії, ніж цей. Ну, не бувають випадковими така символіка і такі гріхи – так само, як і бомбардування росією «матері міст руських». Замість триумфу «триєдиної слов'янської нації» путін отримав війну України з росією та білоруссо, таку собі грецьку трагедію, зняту в стилі найкращих фільмів Тарантіно. Трагедію, в якій є тільки одне питання: скільки ще біди накоїть путін, поки нарешті не відповзе і сконає у своєму бункері?

Ця війна – кінець росії. Не лишилося в ній нічого, окрім жалюгідної соловйовської бравади, дугінського біснунання, гундяєвського богохульства та мовчазної згоди мільйонів «простих росіян», нескінченної, як Сибір. Не спокутують цього гріха ні Сорокін, ні Акунін, ні Биков, ні інші світлі уми та душі, які ошелешено дивляться на Україну й потихеньку запитують себе: як же ми, такі світлі й розумні, не помічали поруч із собою цієї античної величчя, цього самовідданого героїзму під назвою «Україна»? Як трапилося, що Україна стала втіленням тих чеснот, які приписувала собі росія, а росія – втіленням усього найбільш пещерного, що є в сучасній людині?

Правильно сказав Дмитрій Биков: на наших очах народжується велика нація, і ця нація – не росія. Це історія, на прикладі якої батьки по всьому світу відтепер століттями пояснюватимуть дітям дві прості речі: по-перше, добро завжди перемагає, а по-друге, ніколи не здавайся перед шкільними хуліганами. Словом, історія Давида і Голіафа.

«Смерте, де твоє жало?»

Ми стали світлом для світу, великим здивуванням – але не завжди розуміємо причини цього здивування. Вони не так у тому, що від України чекали небагато, як, швидше, у тому, що негорда і проста країна, від якої небагато чекали, вистояла там, де горді й непрості країни миттєво посилалися б і здалися. І вони, ці країни, внутрішньо те знають. Тому люди спостережливі за здивуванням світу іноді можуть побачити і приховане роздратування. Україна спростувала не лише ілюзії світу про Україну, а й ілюзії світу про світ. Ну, і хто тепер «найкорумпованіший» – Україна, яка ні за які гроші та обіцянки не продавала путіну, чи, може, Захід, який роками радо й захоплено продав, аплодував, підігрував цьому сучасному фюреру, вдаючи, що так він «буде мости»? «Перші останніми стануть, а останні – першими», – казав Христос. Це і про цей момент.

Перевернулося все, а могло б і не перевертатися. Капітулювала б Україна – і невдовзі все було б по-старому. путін пройшов би парадом перемоги по Хрещатику, провів би велику криваву «зачистку» в Україні, взяв би на себе весь негатив цього новітнього колоніального геноциду – і спокійно, з почестями пішов би на пенсію. Світ би поохав, повисловлював би занепокоєння – та й почав би собі нове

перезавантаження з путінським наступником, поведителем великої, малої та білої Русі. росія, як та гігантська п'явка, ще більше б роздулася від української крові і почала б готуватися до наступної війни, а колективний Захід із його короткою пам'яттю зміцнів би в переконанні, що героїзм зараз точно не на часі і що до російської зони впливу краще не потикатися. І розширювалася б та російська зона впливу все далі та далі.

Уся історія людства пішла б інакше, якби українські солдати втекли. Світ став би ще переляканишим і цинічнішим, але заспокоював би себе тим, що принаймні нема ядерної війни. Сталося, як бачимо, трішки інакше. Українські солдати не втекли. Цивільні не злякалися й не пересварилися. Перед обличчям варварської розправи над Україною совість, розум, душа світу раптом прокинулися. Проте коли цей розбуджений світ розплющив очі, то побачив перед собою не лише героїзм України, а й прірву ядерної війни. Треба віддати належне небесному Сценаристові: вмів Він писати сюжети, від яких паморочиться в голові.

Ера милосердя чи ядерна зима?

Багато десятиліть Захід жив ілюзією, що у XXI столітті немає проблем, яких би не можна було вирішити через дипломатію. Не розуміючи однієї простої істини: не для всіх XXI століття розпочалося. росія колективно й завзято залишилася в минулому, там, де все вирішує не дипломатія, а сила. Тоді як Захід намагався культивувати гуманізм, росія культивувала мілітаризм. Тому не треба надто гніватися на ЄС, США та НАТО за той переляк, який проглядався в кожній їхній заяві впродовж кількох перших тижнів війни. Не можна за кілька тижнів раптом стати сміливим. Але вони працюють над тим, щоб такими стати. Навіть наслідки надати нам важку зброю й вимовити словосполучення «перемога України».

А тепер головне питання: що далі? Перемогти в цій війні путін не може, але може зруйнувати Україну, а в найгіршому випадку – перетворити світ на ядерний попіл. Будемо сподіватися на краще, але готуватися до гіршого: бо він не відступить. Так само не відступить і Україна. У своєму безсиллі та безумстві він може захотіти застосувати ядерну зброю проти Києва. Це був би саме той рівень покарання України, якого прагне розжарене злобою російське суспільство і який путін зможе продати цьому суспільству як перемогу. За принципом «денацифікація через ядерний голокост». Це теж був би знак оклику наприкінці його царювання – не той, на який він розраховував, але хоч якийсь. Я не думаю, що імовірність цього сценарію вища, ніж 10%. Зро-

росії, кривавий розгром, глобальне приниження, якого вона щодня зазнає, звучать для них так, як звуки вулиці звучать для людини, котра перебуває у глибокому сні. Десь підсвідомо вона знає, що спить, але прокинутися може тільки в реальності, де вона – окупант, гвалтівник, мародер, убивця. Тому й не прокидається, спить далі. Звісно, так не може тривати нескінченно, але може тривати довго.

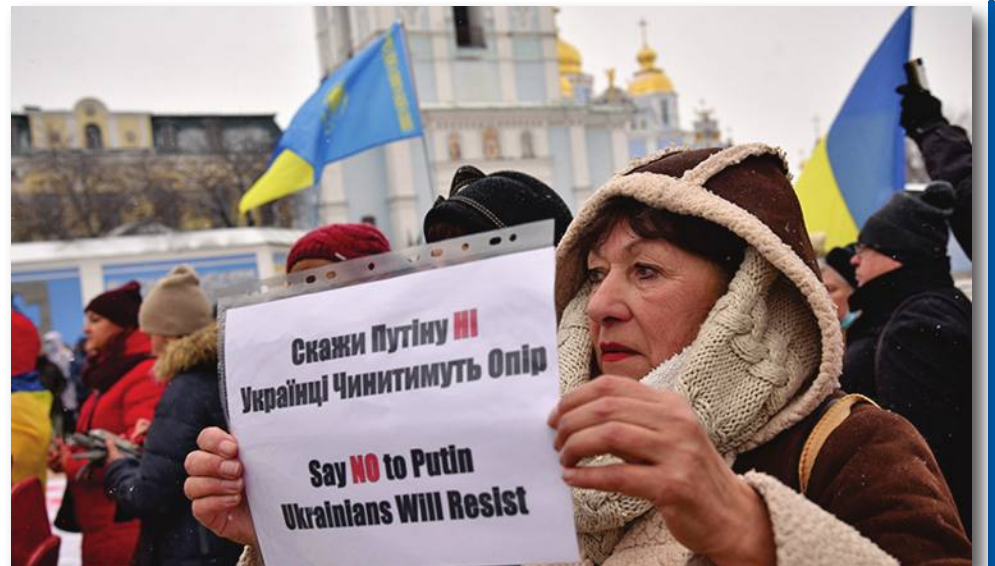
Росіяни – як німці вісімдесят років тому, що колективно вирішили бути сліпими й «не розуміти», куди зникають їхні єврейські сусіди, хоча внутрішньо все чудово знали. Проте є й істотна різниця: у росіян зникають не якісь там сусіди, а їхні власні сини та чоловіки, які не повертаються з війни. А ті, хто повертається, повертаються іншими. І тому що б там не казали соціологічні опитування і як би не біснувалася пропаганда, колективний сон, у якому живе росія, рано чи пізно скінчиться. Довіра «глибинного народу» до «верховного лідера», яку Сурков називав головною силою росії, зійде нанівець, як і міф про незламну й переможну «другу армію світу». А якщо в путіна і справді проблеми зі здоров'ям, то це станеться швидше, ніж ми думаємо. Бо розжареному мілітаризованому суспільству не потрібен лузер, ще й серйозно хворий.

Найстрашніша війна

Ця війна слабко піддається аналізу, бо таких воєн ще не було. В історії не було збройних конфліктів, які б могли скінчитися знищенням цивілізації. З цієї точки зору це, до речі, найстрашніша війна в історії. Ні Україна, ні росія, ні решта людства ще ніколи настільки впритул не зазирали в морок колективної смерті. Людство на повній швидкості влітає в новий невідомий поворот, за яким може бути або вороже співіснування світу з росією, наприкінці якого – кінець російської державності, або кінець російської державності прямо зараз. Проте поки це трапиться, знаменита фраза путіна: «Навіщо нам світ, якщо з нього нема росії» може не раз і не двічі пустити холодний піт по хребту людства.

Ну й ще одне. Не треба забувати, що, крім України, росії та Заходу, в цій війні є ще одна сила. Віруюча людина скаже – Бог. Невіруюча – фатум, доля, справедливість. У цій біблійній за масштабами та апокаліптичній за настроєм кризі немає нічого випадкового. І кінець її випадковим теж не буде. На кожному етапі цієї війни Україна показувала більше, а росія – менше, ніж від них очікували. Це тенденція. Крива цієї війни йде на нашу користь. На нашу користь буде і її результат. Не тільки тому, що, на відміну від росіян, ми знаємо, за що боремося і нам у буквальному сенсі нікуди відступати, а й тому, що це не ми окупуюмо, гвалтуємо, грабуємо, а вони. Тому й Бог на нашому боці, а не на їхньому.

Не знаю, на якому етапі і в якому образі ця невидима сила вийде із-за лаштунків на сцену – через новий героїзм і нові перемоги наших солдатів, через обвал російської еконо-

зуміло, що й 10% – це дуже, дуже багато. Проте Україна і тоді не зламається.

Сон розуму народжує...

На думку західних спецслужб, путін не має повної картини того, що відбувається. Не має, бо не хоче мати. Він не користується інтернетом, читає спеціально підібрані для нього новини, дивиться тільки своє телебачення і вірить тому, що бачить на екрані. Зазвичай сновидіння – це відлуння реальності, але для путіна і величезної частини росії все навпаки: реальність – це відлуння сновидіння. Неправота

міки, через миттєву особисту розплату путіна за сотні тисяч погублених ним душ, але я переконаний, що це станеться. Ця війна могла стати глобальним триумфом зла, але не стала і вже не стане. Україна цього не допустила. Як локомотив, вона потягнула за собою світ – від темряви до світла і від байдужості до мужності. Цей сюжет розпочався із цунамі зла, але насправді він буде про сяюче місто на пагорбі, яке цунамі так і не змогло зруйнувати.

Олександр ШЕРБА.

зп.иа.

ВІЙНА – ДОПУСК БОГА ЧИ ПЕРЕМОГА ДИЯВОЛА

Бог карає українців за гріхи, тому й допустив цю війну. Насправді Він цього не хотів, бо ж Він – це любов. Але програв, тому мусив. І тепер диавол торжествує.

Ви теж так думаєте?

Тоді ви вірите в якое іншого бога, а не в Бога Біблії. В якому «Ісуса іншого» (див. 2 Кор. 11:4).

Війна прийшла не тому, що українці грішніші за інші народи. У кожному народі знайдуться «люди і людська».

І не тому, що диавол переміг. Бо вже ось дві тисячі років, як він глобально програв.

Та локально він все ще досягає певних цілей у впливі на людей, які дозволяють себе обманути.

І спотворена його віковою брехнею свідомість мало не цілого суцільного народу рветься стерти нас з лица землі.

Чому? Ми ж мирні люди, ми просто любимо своє життя, свою країну,

свою свободу і – Бога.

А може, якраз тому?

«Кто вам разрешил красиво жить» – написав на стіні зруйнованого в українському місті будинку хтось із нападників.

Сам факт існування України – країни людей, які прагнуть жити вільно, гідно і гарно, – викликає у ворога люту ненависть, і її успішно живить пропаганда батька неправди всілякої. Так сталася війна.

Сталася в той час, коли це допустив Бог.

А-а-а, то все таки війна – Його допуск?

Так, але не в сенсі «дозволу», чи «схвалення», чи «мастить собі голову»...

Ав тому сенсі, як Він дозволяє ставатися багатьом поганим речам, що суперечать Його волі і Його намірам

щодо людини: «війнам» у сім'ях, вбивствам ненароджених немовлят, аваріям і катастрофам, поширенню алкоголізму й наркоманії та ще багатьом і багатьом проявам зла.

Він наполегливо каже цього не робити, нагадуючи, що кожен людський вибір має наслідки.

Але людина при цьому має право на вибір.

Тому й стаються війни.

Та Бог Такий Всемогутній, що вмєє творити добро і серед зла.

І це й робить зараз в Україні. Тому ми віримо в нашу перемогу.

Так, ціна платиться величезна. Але всі невинні жертви навіки втішені у теплих обіймах Отця. І Він не залишить без відплати жодного злочинця.

Україна – у надійних руках Всемогутнього Владика.

Людила БЕНДУС.

ГЕРОЇЧНЕ ПОВСЯКДЕННЯ НЕ РОЗУМІЮ, ТА ВСЕ Ж ДОВІРЯЮ

Єпископ Володимир Бричка вивіз з-під обстрілів 1800 людей, зокрема, 52 малюків до трьох років з дитячого будинку. Односельці хочуть представити його до найвищої державної нагороди – присвоєння звання Героя України.

Ще 2014 року пастор церкви п'ятдесятників Володимир Бричка з села Карпилівки на Рівненщині отримав негласне звання «головного волонтера братства». Мабуть, він і сам не зможе сказати, скільки рейсів на Схід за ці роки з різними гуманітарними вантажами здійснив разом із командою. Це і продовольчі продукти, і будівельні матеріали.

Повномасштабна війна росії проти України перегорнула нову сторінку в волонтерській діяльності пастора Володимира. Увесь біль постраждалих від російської зброї він відчуває як свій і жодного разу не сумнівався, чи їхати на допомогу в гарячі точки. Навіть після того, як росіяни вбили його товариша по команді.

Володимир Дмитрович тепер не тільки возить продовольство на фронт, а й евакує цивільних на зворотному шляху. «Сидіння війня повністю і поставив лавки. Він 30 людей посадив, вони були дуже налякані через постійні обстріли», – розповіла донька про одну з поїздок батька.

У Карпилівці врятованим надавали

тимчасовий прихисток, потім везли далі в безпечні українські міста чи за кордон. Одну з евакуацій пастор згадує зі слезами на очах: «Ми забирали дитячий будинок. Просто брали випадкових людей, щоб вони тримали діток».

П'ятдесят двоє немовлят та малюків до трьох років вивезли з Ворзеля. У голді та холоді вони близько місяця жили під російськими обстрілами. Їхній плач, зізнається єпископ, і досі в голові.

А ось від спогадів ще про одну евакуацію, навпаки, з'являється усмішка. Тоді врятували 85-річного чоловіка, якого волонтери підібрали разом з велосипедом. На ньому чоловік проїхав 75 кілометрів і ще дев'ять тягнув за собою лісом. Нині чоловік у Німеччині в доньки і освоює вже тренажерний велосипед.

Сам Володимир Дмитрович героєм себе не вважає, а віддає

всю славу Господу. Разом із дружиною Надією Семенівною виростив 12 своїх та двох прийомних дітей, подружжя має 43 онуків. Коли почалася повномасштабна війна, пастор Володимир просто не міг залишатися осторонь. У свої 67 років особисто возить допомогу військовим та цивільним, а ще евакує людей.

Дякуємо Богу і молимося за Його захист для таких самовідданих і жертвних людей, які, попри загрозу своєму життю, готові допомогти і стати відповіддю на чийсь біль. Як сказано у Святому Письмі, «ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Івана 15:13).

Християнський мислитель Серен К'єркегор усе своє життя досліджував випробування віри, які спонукують за сумніватися в Божій надійності. Будучи незвичайною людиною з непротриманим характером, К'єркегор жив, постійно зазнаючи внутрішніх мук.

випробування віри. І Йову, і Аврааму за часів кризи здавалося, що Бог суперечить Сам Собі. «Бог, безсумнівно, не повинен так чинити, але все таки чинить».

Урешті-решт, К'єркегор дійшов висновку, що саме в таких суворих випробуваннях і формується найчистіша віра. «Хоча я і не розумію, чому так відбувається, та все одно довіряю Богові».

Для вірної Богові людини віра обертається навколо не так кризи особистих взаємин, як інтелектуальних сумнівів. Чи заслуговує Бог на довіру незалежно від того, як усе виглядає на цей момент? Безперечно!

Він знову і знову звертався до таких біблійних персонажів, як Йов і Авраам, що пройшли через тяжкі

ПРАВИЛА, ЯКІ ПРАЦЮЮТЬ

Правило взаємності

Перш ніж судити помилки інших, зверніть увагу на себе. У того, хто кидається брудом, не можуть бути чисті руки.

Правило болю

Ображена людина сама ображає інших.

Правило верхньої дороги

Ми переходимо на вищий рівень, коли починаємо поводитися з іншими краще, ніж вони поводяться з нами.

Правило бумеранга

Коли ми допомагаємо іншим, ми допомагаємо самим собі.

Правило молотка

Ніколи не використовуйте молоток, щоб вбити комара на чолі співрозмовника.

Правило обміну

Замість того, щоб ставити інших на місце, ми повинні поставити на їхнє місце себе.

Правило навчання

Кожна людина, яку ми зустрічаємо,

потенційно здатна нас чогось навчити.

Правило харизми

Люди проявляють зацікавленість до людини, яка цікавиться ними.

Правило десяти балів

Віра в кращі риси людей зазвичай спонукує їх проявляти свої найкращі риси.

Правило ситуації

Ніколи не допускайте, щоб ситуація значила для вас більше, ніж взаємини.

Правило Боба

Коли у Боба проблеми з усіма, зазвичай головною проблемою є сам Боб.

Правило доступності

Легкість у відносинах з собою допомагає іншим почуватися з нами вільно.

Правило окопу

Коли готуєшся до бою, викопай для себе такий окоп, щоб у ньому помістився друг.

Правило землеробства

Усі взаємовідносини можна і

потрібно культивувати.

Правило 101 відсотка:

Відшукати один відсоток, з яким ми згодні, і спрямувати на нього 100 відсотків наших зусиль.

Правило терпіння

Подорожувати з іншими завжди повільніше, ніж подорожувати самому. Хочете йти далеко – йдіть разом, хочете йти швидко – йдіть самі.

Правило двох сторін однієї медалі

Справжня перевірка взаємин полягає не тільки в тому, наскільки ми вірні друзям, коли вони зазнають невдачі, але і в тому, як ми радіємо, коли вони досягають успіху.

Правило симпатії

За рівних умов люди будуть прагнути працювати з тими, хто їм подобається; за нерівних вони все одно будуть це робити.

Правило співпраці

Спільна робота підвищує ймовірність спільної перемоги.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1 (на Майзлях).

ЦЮНЄДІЛІ – о 10 год.,

ЦЮСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203

ЦЮНЄДІЛІ – о 10 год.,

ЦЮСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається: Неділя - 11:00 П'ятниця - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. В. Великого, 4 Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 6 (281) ЧЕРВЕНЬ 2022 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 59336677000002600105253532, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; E-mail: dobry.samar@gmail.com Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль

Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.